

Sygn. akt D/OSD/2/2016

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okrękowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
z dnia [REDAKTOWANE].

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okrękowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie w składzie:

S OSD Patrycja Szalkiewicz - Przewodniczący
S OSD Elżbieta Grzybkowska - Sędzia sprawozdawca
S OSD Małgorzata Rudnik-Mijał - Sędzia

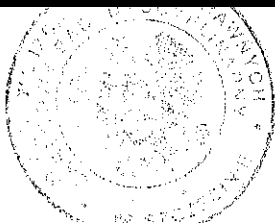
Protokolant: Kinga Olech

Przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Błażeja Baumgarta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach [REDAKTOWANE];
[REDAKTOWANE] sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANE],
wpisanemu na listę radców prawnych w Okrękowej Izbie Radców Prawnych w Szczecinie
obwinionemu o to, że w okresie od [REDAKTOWANE] w Szczecinie, nie
zwrócił [REDAKTOWANE], reprezentującemu firmę [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE], dokumentów dotyczących powierzonych mu do
prowadzenia spraw o odszkodowanie za pojazdy zniszczone w wyniku pożaru przeciwko
[REDAKTOWANE], czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku
wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej
oraz zasad etyki radcy prawnego oraz etycznego obowiązku wydania klientowi na jego
wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę,
otrzymanych od niego dokumentów oraz pism otrzymanych z sądu lub organu, przed
którym prowadził sprawę oraz etycznego zakazu odmówienia wydania klientowi na jego
wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego prowadził sprawę
otrzymanych od niego dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził,
to jest **o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2** ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o
radcach prawnych w związku z art. 28 ust.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców
Prawnych z dnia 28.12.2010 r., w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki
Radcy Prawnego w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego
załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z
dnia 22.11.2014r w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

o r z e k a:

1. uznać Obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] **za winnego** popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. czynu z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w związku z art. 28 ust.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r., w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014r w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego **i wymierza za ten czyn karę pieniężną w wysokości [REDAKTOWANE]**
2. kosztami postępowania w kwocie [REDAKTOWANE] na rzecz Okrękowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie - Sąd obciąża radcę prawnego [REDAKTOWANE]

UZASADNIENIE

Obwiniony radca prawny [REDAKTOWANE] stanął przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIR w Szczecinie pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na nie zwróceniu w okresie [REDAKTOWANE] w Szczecinie [REDAKTOWANE] reprezentującemu firmę [REDAKTOWANE] dokumentów dotyczących powierzonych mu do prowadzenia spraw o odszkodowanie za pojazdy zniszczone w wyniku pożaru przeciwko [REDAKTOWANE] to jest popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w związku z art. 28 ust.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r., w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu radców Prawnych z k 22.11.2014r w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Radca prawny [REDAKTOWANE] świadczył na rzecz [REDAKTOWANE] reprezentowanej [REDAKTOWANE] usługę obsługi prawnej w okresie od [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE]

W ramach świadczonej usługi, już na początku współpracy w [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] zlecił radcy prawnemu dochodzenie odszkodowania za pojazdy firmowe uszkodzone w wyniku pożaru, do jakiego doszło w [REDAKTOWANE]. Dokumenty związane ze sprawą, w tym korespondencja z ubezpieczycielami i leasingodawcą, wyceny pojazdów wykonane przez rzeczoznawców - odrębnie dla każdego z pojazdów oraz kopie dokumentów sporządzonych w toku dochodzenia karnego dotyczącego przyczyn pożaru, [REDAKTOWANE] osobiście przekazał w kancelarii radcy prawnego, mieszczącej się przy [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] pracownikowi tej kancelarii. Pełnomocnictwo procesowe udzielone zostało radcy prawnemu [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE]. Ubezpieczycielami spalonych pojazdów były firmy [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE]. W związku z prowadzeniem tych spraw, pracownicy kancelarii: [REDAKTOWANE], sporządzili wezwania do próby ugodowej. Pisma podpisane zostały przez obwinionego radcę prawnego i złożone w Sądzie. Żadna z prób ugodowych nie doszła do skutku, ale celem tych postępowań ugodowych miało być przerwania biegu przedawnienia w celu umożliwienia późniejszego skierowania sprawy na drogę sporu sądowego.

Po bezskutecznej próbie ugodowej sprawa nie była już przedmiotem żadnych innych czynności procesowych. (zeznania [REDAKTOWANE])

W dniu [REDAKTOWANE] umowa o obsługę prawną, łącząca obwinionego ze spółką [REDAKTOWANE] została rozwiązana za porozumieniem stron. W ramach porozumienia zawartego pomiędzy [REDAKTOWANE] radcą prawnym [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] obwiniony pozostał pełnomocnikiem spółki w sprawach zawisłych się przed sądami do czasu ich zakończenia. W pozostałym zakresie obsługę prawną spółki przejął [REDAKTOWANE] który w tym czasie rozpoczął działalność zawodową jako adwokat. Stosownie do § 3 porozumienia, [REDAKTOWANE] upoważniony został również do odbioru z kancelarii dokumentów sporządzonych, otrzymywanych lub przechowywanych w związku ze świadczoną przez kancelarię do [REDAKTOWANE] obsługą prawną. (k-10)

W okresie od [REDAKTOWANE] adwokat [REDAKTOWANE] kilkakrotnie odbierał akta spraw z kancelarii obwinionego. Wśród odebranych dokumentów nie było jednak sprawy przeciwko [REDAKTOWANE] a akta sprawy [REDAKTOWANE] nie zawierały wszystkich dokumentów.

Ustaleń powyższych Sąd dokonał na podstawie materiału dowodowego zebranego przez Rzecznika Dyscyplinarnego w toku postępowania o sygn. [REDAKTOWANE] oraz dowodów przeprowadzonych bezpośrednio przed Sądem Dyscyplinarnym.

Za nieuprawnione w świetle akt sprawy uznać należy twierdzenie obwinionego, że sprawy [REDAKTOWANE] nie były sprawami związanymi ze spółką [REDAKTOWANE] a [REDAKTOWANE] prowadzi pod nazwą [REDAKTOWANE]. Zaprzecza temu już chociażby treść protokołu z dnia [REDAKTOWANE] gdzie w pkt. 1 wymieniona została sprawa [REDAKTOWANE]. Fakt przysługiwania praw do spalonych pojazdów, spółce [REDAKTOWANE]. Potwierdzili również świadkowie [REDAKTOWANE]. Zeznaniami tych świadków jako spójnym z pozostałym materiałem dowodowy, Sąd dał wiarę w całej rozciągłości.

Powyższe prowadzi do wniosku, że dokumenty spalonych samochodów znajdowały się w kancelarii i że sprawy związana były z działalnością obsługiwaną przez obwinionego spółki, przy czym ta ostatnia okoliczność, dla oceny popełnienia przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego polegającego na niezwróceniu dokumentów ma znaczenie wyłącznie pośrednie.

Niezależnie od powyższego, zdaniem Sądu nie można uznać za prawdziwe twierdzenie obwinionego, że jego związek z [REDAKTOWANE] ograniczony był do spraw spółki. Twierdzeniu takiemu zaprzecza materiał dowody zebrany w sprawie, wskazujący w sposób jednoznaczny, że radca prawny [REDAKTOWANE] prowadził w imieniu [REDAKTOWANE] nie tylko sprawy związane ze spółką [REDAKTOWANE]. Wskazać należały tu chociażby na treść protokołu przekazania z dnia [REDAKTOWANE] który obwiniony złożył do akt sprawy, a z którego wynika, że prowadził sprawę dotyczącą osobistych spraw [REDAKTOWANE] i jego rodziny (k-164). Podobnie protokół, będący odpowiedzią na mail z [REDAKTOWANE] (k-194).

W ocenie Sądu nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych również twierdzenie obwinionego, że nigdy nie obsługiwał firmy [REDAKTOWANE] o nazwie [REDAKTOWANE], prowadzonej przez niego jako osobę fizyczną a sprawa o odszkodowanie za pojazdy zniszczone wskutek pożaru, wraz ze wszystkimi dokumentami, przekazane zostały przez [REDAKTOWANE], której obwiniony był współnikiem. Przede wszystkim Sąd zwrócił uwagę, że z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego - Identyfikator wydruku: [REDAKTOWANE] wynika, że spółka [REDAKTOWANE] powstała dopiero w [REDAKTOWANE]. Oczywistym zatem jest, że spółka ta nie mogła być adresatem zlecenia [REDAKTOWANE] a tym samym p. [REDAKTOWANE] nie mógł przekazać dokumentów tej firmie.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że materiał dowody zebrany w sprawie w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje, że p. [REDAKTOWANE] przekazał dokumenty spalonych samochodów radcy prawnemu [REDAKTOWANE]. Fakt, że dokumenty te fizycznie przekazane zostały pracownikowi jego kancelarii, dla oceny zachowania obwinionego nie ma żadnego znaczenia.

Zebrany w sprawie materiał dowody nakazuje również przyjąć, że wśród dokumentów spraw prowadzonych w imieniu p. [REDAKTOWANE] czy spółki [REDAKTOWANE] a przekazanych przez Kancelarię obwinionego w okresie [REDAKTOWANE] adwokatowi [REDAKTOWANE] nie było dokumentów związanych z dochodzeniem odszkodowania za spalone samochody. Faktu wydania spornych dokumentów nie potwierdzają ani znajdujące się w aktach protokoły ani przesłuchani świadkowie.

Przesłuchana na wniosek obwinionego świadek [REDAKTOWANE] zeznała, że tylko raz przekazywała dokumenty klientowi radcy prawnego [REDAKTOWANE]. Z jej zeznań wynika, że przekazując [REDAKTOWANE] dokumenty p. [REDAKTOWANE] sporządziła szczegółowy protokół. Dokument ten miał mieć formę zarówno elektroniczną jak i papierową, przy czym ta ostatnia była dokumentem kilkustronicowym i wydrukowanym w 2 egzemplarzach. Jedne z tych egzemplarzy świadek przekazała do kancelarii obwinionego. Świadek zaprzeczyła, aby okazany jej na rozprawie dokument w postaci protokołu z dnia [REDAKTOWANE] był opisywanym przez nią protokołem. Zaprzeczyła również, że sporządziła

me
[REDAKTOWANE]

okazany jej protokół jak i protokół na k- 194. Ze wskazanych przez świadka okoliczności w jakich sporządzony został opisywany przez nią dokument wydania z kancelarii dokumentów [REDAKTION] zdaniem Sądu wynika, że świadek czynności tej dokonywała [REDAKTION]

Na fakt niewydania przez kancelarię dokumentów dotyczących [REDAKTION] całości dokumentów [REDAKTION] wskazuje również wielokrotne kierowanie przez [REDAKTION] do kancelarii obwinionego próśb i wezwań do wydania tych dokumentów a ostatecznie zwrócenie się do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP o „pomoc i interwencję w sprawie zwrotu dokumentów” (k-3,4,5,) Nieracjonalnym i nielogicznym byłoby bowiem wykonywanie takich czynności w sytuacji, gdyby dokumenty te faktycznie zostały wydane. Zwrócić należy uwagę, że w toku postępowania sądowego, [REDAKTION] potwierdził otrzymanie dokumentów dot. zasiedzenia i odszkodowania za ziemię. Podtrzymał natomiast zarzut niewydania dokumentów [REDAKTION]. Zeznania tego świadka są logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowy. Należało zatem w całości dać im wiarę.

Za nietrafne uznać należy stanowisko obwinionego, zaprezentowane na rozprawie w dniu [REDAKTION] a to, że po [REDAKTION] nie zwracała się do niego o przekazanie dokumentów. Twierdzeniu temu zaprzeczają dowody znajdujące się w aktach sprawy. Ekspozycja przez obwinionego okoliczność, że o zwrot dokumentów zwracał się [REDAKTION] a nie [REDAKTION] oceniona została przez Sąd wyłącznie jako próba uniknięcia odpowiedzialności. Sąd zwraca uwagę, że [REDAKTION] uprawniony był do żądania zwrotu każdego z dokumentów, przekazanych radcy prawnemu w związku ze zleconymi mu sprawami. Był bowiem nie tylko osobą prowadzącą jednoosobową działalność gospodarczą, ale również prezesem i [REDAKTION] (Centralna Informacja KRS Identyfikator wydruku: [REDAKTION] a czym niewątpliwie obwiniony prowadząc obsługę tej spółki wiedział. Niezależnie od powyższego, jeżeliby nawet uznać twierdzenie obwinionego za uzasadnione, to niewątpliwie, wątpliwości jego winny zostać rozwiane po doręczeniu mu wniosku o ukaranie. Jeżeli zatem w ocenie obwinionego istniały przeszkody formalne do wydania dokumentów, to niewątpliwie zostały one w toku postępowania usunięte.

Sąd oddalił wnioski dowodowe obwinionego, złożone na rozprawie w dniu [REDAKTION] o przesłuchanie świadka [REDAKTION] na okoliczność wydania w [REDAKTION] dokumentów objętych zarzutem jak również o dopuszczenie dowodu ze złożonych przez niego na rozprawie dokumentów; pisma z dnia [REDAKTION] w imieniu [REDAKTION] maila z dnia [REDAKTION] [REDAKTION] kopii pisma z dnia [REDAKTION] skierowanego w imieniu [REDAKTION], pisma [REDAKTION] wszystkie na okoliczność prowadzenia przez obwinionego spraw w imieniu [REDAKTION] i zakresu wykonywanych czynności oraz Postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia [REDAKTION] na okoliczność umożliwiającą ocenę wiarygodności świadka [REDAKTION]

W ocenie Sądu wniosek o przesłuchanie świadka złożony po [REDAKTION] od wszczęcia postępowania sądowego, zmierzać miał wyłącznie do przedłużenia postępowania. Z twierdzeń samego obwinionego składanych na wcześniejszych rozprawach wynikało, że wnioskowany świadek w dniu [REDAKTION] przebywał, podobnie jak sam obwiniony na urlopie. Potwierdził to świadek [REDAKTION] która w zastępstwie [REDAKTION] kontaktowała się mailowo ze [REDAKTION] Zaden, nawet pośredni dowód, nie wskazuje możliwość wydania dokumentów [REDAKTION] przez [REDAKTION]. Z treści wyjaśnień obwinionego złożonych na rozprawie w dniu [REDAKTION] natomiast wynika wprost, że osoby tej nie było jej w pracy w dniu [REDAKTION] a protokół z dnia [REDAKTION] który obwiniony złożył w toku tej rozprawy do akt sprawy, [REDAKTION] otrzymała od [REDAKTION]. Nie mają również żadnego znaczenia dla sprawy złożone przez obwinionego dokumenty. Potwierdzają one jedynie, że;

1. w [REDAKTION] obwiniony jako pełnomocnik [REDAKTION] zwrócił się o przesłanie dokumentów szkody zarejestrowanej w [REDAKTION]

PPH
[REDAKTION]

2. [REDACTED] zwróciło się do [REDACTED] o dokumenty w postępowaniu zarejestrowanym w [REDACTED] a dotyczącym szkody w samochodzie [REDACTED] powstałej wskutek najechania na element znajdujący się na drodze;
3. W dniu [REDACTED] obwiniony działając jako pełnomocnik [REDACTED] zwrócił się do [REDACTED] o nadesłanie kopii dokumentów ze szkody o której mowa w pkt.2
4. Maile skierowanego przez [REDACTED] potwierdzającego otrzymanie zgłoszenia szkody [REDACTED]

W ocenie Sądu treść któregokolwiek z tych dokumentów nie wskazuje, że mają one jakikolwiek związek ze odszkodowaniem za spalone samochody. Co więcej dokumenty z [REDACTED] wprost świadczą, że w sprawie tej chodziło o szkodę powstałą z winy zarządcy drogi publicznej a nie w wyniku pożaru.

Wniosek obwinionego o przeprowadzenie dowodu z postanowienia rzecznika dyscyplinarnego wydanego w innej sprawie i to na okoliczność braku wiarygodności zeznań świadka [REDACTED] złożonych w niniejszej sprawie Sąd pominął a wobec faktu, że uczestnikami tego postępowania są osoby, które z racji wykonywanego zawodu winny posiadać wiedzę prawniczą, pominąć należy również uzasadnienie tej odmowy.

Uzasadnienie prawne

W realiach procesowych niniejszej sprawy, Sąd Dyscyplinarny stanął w pierwszej kolejności przed problemem, na podstawie jakich przepisów należy zakwalifikować zachowanie obwinionego radcy prawnego mające miejsce w okresie od [REDACTED] do [REDACTED]. Uwzględnić bowiem należało, że w okresie tym zaszły zmiany zarówno w przepisach ustawy o radcach prawnych regulujących materię kar dyscyplinarnych (art. 65) jak i Kodeksie Etyki Radców Prawnych.

Stosownie do treści art. 74 1 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) Kodeksu postępowania karnego;
- 2) rozdziałów I-III Kodeksu karnego

Sąd dokonał zatem kwalifikacji czynu obwinionego posługując się instytucjami prawa karnego uznając, że czyn zarzucany obwinionemu należało zakwalifikować jako przewinienie dyscyplinarne trwałe

Orzecznictwo Sądu Najwyższego i doktryna prawa karnego uznają, że przestępstwo trwałe polega na wywołaniu i utrzymaniu przez pewien czas stanu przestępnego bądź tylko na utrzymaniu pewnego stanu przestępnego, którego sprawca nie spowodował. Uznanie, że dane przestępstwo ma charakter trwały, rodzi stosowne konsekwencje z punktu widzenia kwestii dotyczących ustalenia czasu popełnienia tego przestępstwa (np. art. 1 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k., art. 10 § 1 k.k., art. 101 § 1 i 2 k.k.), jak też stosowania instytucji współdziałania przestępnego i obrony koniecznej. Por. uchwała SN z dnia 20 grudnia 1972 r., VI KZP 61/72, OSNKW 1973, nr 2-3, poz. 23; uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 10 lipca 1987 r., VI KZP 8/87, OSNKW 1987, nr 11-12, poz. 97; wyrok SN z dnia 20 grudnia 1975 r., II KRN 46/74, OSNKW 1975, nr 2, poz. 27; wyrok SN z dnia 13 sierpnia 1993 r., WR 107/93, OSNKW 1993, nr 11-12, poz. 74; uchwała SN z dnia 24 czerwca 1994 r., I KZP 13/94, OSNKW 1994, nr 7-8, poz. 42. Zob. też W. Wolter: Nauka o przestępstwie, Warszawa 1973, s. 330-331; I. Andrejew: Polskie prawo karne w zarysie, Warszawa 1989, s. 252-254; L. Gardocki: Prawo karne, Warszawa 1998, s. 65.

Zgodnie z art. 6 k.c. czyn zabroniony uważa się za popełniony w czasie, w którym sprawca działał lub zaniechał działania. Czyny zabronione popełnione przez zaniechanie charakteryzują się specyficzną temporalizacją wynikającą z ich istoty. Te czyny zabronione polegające na niepodjęciu działania łączą się zawsze z naruszeniem obowiązku.

PC
5

Zgodnie z treścią obowiązującego do dnia 30.06.2015r art. 28 ust.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, „radca prawny obowiązany jest wydać klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, wszystkie otrzymane od niego dokumenty i pisma otrzymane od sądu lub organu, przed którym prowadził sprawę tego klienta”. Od dnia 01.07.2015r obowiązek wydania dokumentów wyprowadzany jest z treści art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu radców Prawnych z dnia 22.11.2014r w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie z treścią którego, „radca prawny nie może odmówić wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, otrzymanych od niego dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził. Powyższe wskazuje, że kodeks etyki nakładał na radcę prawnego obowiązek wydania dokumentów klientowi tak przed [REDAKTOWANO] jak i obecnie. Obowiązek przestrzegania przez radcę prawnego zasad etyki zawodowej wynika z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz z treści roty ślubowania składanego przez radcę prawnego (art. 27 ustawy).

Sąd ustalił, że ostatnim zachowaniem objętym wnioskiem o ukaranie, jest data [REDAKTOWANO] a zatem to przepisy obowiązujące w tej dacie winny mieć zastosowanie w sprawie tak co kategorii przewinienia jak i wymiaru kary.

Stosownie do art. 64 ust.1 ustawy z dnia 06.07 1982r o radcach prawnych, radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Od strony podmiotowej do przypisania radcy prawnemu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego wystarczający jest każdy rodzaj winy. Sąd orzekający przekonanie o wysokim stopniu zawinienia radcy prawnego ustalił na podstawie długoletniości, wielokrotności i umyślności zachowania obwinionego naruszającego obowiązki w zakresie wydania dokumentów. Przekonanie to wynika również z ustalonego w postępowaniu sądowym celowego działania obwinionego, polegającego na świadomych zabiegach zmierzających do przedłużania postępowania sądowego, próbach przerzucenia odpowiedzialności na pracowników kancelarii, czy w końcu próbę powoływania się na braki formalne wniosku klienta o zwrot dokumentów. Mając na uwadze powyższe, stwierdzenie niewykonania przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] obowiązku wynikającego wprost z postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego skutkuje zakwalifikowaniem zachowania radcy prawnego jako przewinienia dyscyplinarnego w rozumieniu w/w przepisu ustawy.

Dokonując subsumcji ustalonego stanu faktycznego z obowiązującym stanem prawnym, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego winnym zarzucanego mu czynu to, że w okresie [REDAKTOWANO] nie zwrócił [REDAKTOWANO] reprezentującemu firmę [REDAKTOWANO] dokumentów dotyczących powierzonych do prowadzenia spraw o odszkodowanie za pojazdy zniszczone w wyniku pożaru przeciwko [REDAKTOWANO] czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego oraz etycznego obowiązku wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę otrzymanych od niego dokumentów oraz pism otrzymanych z sądu lub organu, przed którym prowadził sprawę oraz etycznego zakazu odmówienia wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego prowadził sprawę otrzymanych od niego dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w związku z art. 28 ust.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r., w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego

MR
Jh
E

Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014r w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

Wymierzając karę Sąd Dyscyplinarny miał na względzie, że niedopełnienie tego obowiązku podważa co do samej istoty status radcy prawnego jako osoby zaufania publicznego, skoro właśnie pewność wynikająca z takiego statusu była podstawą powierzenia radcy prawnemu kompletu oryginalnych dokumentów. Sąd uwzględnił również fakt, że obwiniony był już karany w s prawie [REDAKTOWANO]. Za uzasadnione w tych okolicznościach Sąd uznał wymierzenie obwinionemu kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 65 ust.1 pkt.2 oraz ust. 2ba karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Uznając za datę popełnienia przewinienia dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] przyjąć należało, że minimalne wynagrodzenie za prace zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz. U. z 2014 poz. 1220) wynosiło 1750zł.

Orzekając o kosztach postępowania dyscyplinarnego działał na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w związku z § 1 ust.1 pkt 1 i ust.2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015r w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego. Ustalając koszty postępowania w wysokość opłaty w kwocie [REDAKTOWANO] Sąd wziął pod uwagę czasochłonność czynności procesowych oraz stopień zawilości sprawy jak również wydatki poniesione w związku z tym postępowaniem

Mając na uwadze należało orzec jak w sentencji

Pouczenie.

Od niniejszego orzeczenia służy stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu niniejszego orzeczenia. Do odwołania należy załączyć odpis odwołania dla wszystkich stron.

Kaigorata Rudnik - Mijał